

Șapte scuze, aduse deseori, ca să nu te desparți de sistemele bisericesti

Obiecții

1. „Noi nu ar trebui să judecăm pe ceilalți creștini!”

Uneori oamenii spun: „Eu nu voi vrea să mă despart de biserica mea, căci dacă aș face-o, eu aș judeca-o, și Biblia spune să nu ne judecăm unii pe alții.”

Tema aceasta ar putea fi înțeleasă de unii ca și cum noi într-un duh fariseic am vrea să judecăm pe alți creștini. Sperăm foarte mult să nu fie înțeles așa, căci cu siguranță nu este intenția noastră să criticăm pe alți creștini, numai pentru a găsi greșeli la ei. Noi nu judecăm după motivațiile lor, căci numai Dumnezeu este Judecătorul motivelor (Matei 7.1; 1 Samuel 2.3; 1 Corinteni 4.4,5). Dar noi ar trebui să judecăm *învățătura* lor (1 Corinteni 10.15, 14.29), *faptele* lor (1 Corinteni 5.12,13) și *roadele* lor (Matei 7.15-20).

Noi nu ar trebui să gândim că aceia care gândesc serios să se despartă de biserica lor, sau chiar au făcut aceasta, se consideră mai buni decât ceilalți creștini, care continuă să lucreze în casa lui Dumnezeu cu mijloace omenești. Singurul ghid valabil al creștinului este Cuvântul lui Dumnezeu, și el este cuvântul care declară falsă ordinea făcută de oameni în sistemul bisericesc. Ca și creștini ar trebui să judecăm ceea ce judecă Cuvântul lui Dumnezeu. Când întreaga ordine a lucrurilor în creștinătate va fi atins punctul culminant în biserica falsă în cartea Apocalipsa (în imaginea despre „Babilonul cel mare”, Apocalipsa 17.5), Dumnezeu va face judecata Sa asupra ei, și ea va dispărea pentru totdeauna. Acesta va fi sfârșitul organizațiilor făcute de oameni în creștinism. Când va avea loc aceasta, întreg cerul se va bucura de aceasta, și credincioșilor li se va spune: „Dumnezeu a judecat *judecata voastră* împotriva ei” (Apocalipsa 18.20). Aceasta arată că deja înainte de timpul acesta credincioși sinceri au rostit sentința lor în privința aceasta. În ziua aceea care va veni Dumnezeu va purta de grijă ca judecata lor să fie îndreptățită public, prin aceea că El va face judecata Sa asupra bisericii false. Aceasta arată din nou: creștinii trebuie să judece ca atare ceea ce în creștinătate este nebiblic și să se despartă de acestea.

În Vechiul Testament este un alt exemplu care ilustrează subiectul acesta. Ieroboam a introdus în Israel un sistem nou de serviciu divin, pe care el însuși și l-a imaginat. El n-a avut nici un cuvânt de la Dumnezeu să facă aceasta. Cu toate acestea el a înființat în Israel două centre noi pentru serviciul divin: în Betel și în Dan. În aceste locuri a rânduit și o preoție nouă, care arăta „asemenea” [1 Împărați 12.32] rânduielii lui Dumnezeu în Ierusalim. El a făcut aceasta pentru a da oamenilor sentimentul că noua lui ordine era de la Dumnezeu, căci ea se asemena cu rânduiala stabilită de Dumnezeu în Ierusalim. Însă el a ademenit pe Israel la păcat, prin aceea că l-a încurajat să se închine *acolo* și nu în Ierusalim (1 Împărați 12.28-33)! Aproape că nu este necesar să se amintească că Domnului nu I-a plăcut chestiunea.

Nu la mult timp după aceea Domnul a trimis un profet la Betel care trebuia să strige împotriva altarului pe care Ieroboam l-a clădit acolo: profetul „a strigat împotriva altarului prin Cuvântul Domnului și a zis: «Altarule, altarule! Așa zice Domnul ...» Și, în ziua aceea, a dat un semn,

zicând: «Acesta este semnul că Domnul a vorbit: Iată, altarul se va despica și cenușa de pe el se va vărsa» (1 Împărați 13.1-3).

Observă: profetul a strigat împotriva *altarului*, nu împotriva *oamenilor* care țineau acolo servicii divine! Altarul cu vițelul, care stătea în centrul închinării din Betel, reprezenta sistemul întreg pe care-l ridicase Ieroboam. Aceasta ilustrează ceea ce vrem să spunem: noi nu încercăm să protestăm (sau să condamnăm) împotriva fraților noștri și a surorilor noastre de credință, care iau parte la neorânduiala din casa lui Dumnezeu, ci împotriva *sistemului*, deoarece el nu este de la Dumnezeu!

Mesajul profetului l-a neliniștit foarte mult pe Ieroboam, și el l-a prins pe profet, dar mâna lui s-a uscat. Fără să țină seama de aceasta, profetul s-a rugat ca mâna lui Ieroboam să se facă sănătoasă. Aceasta a dovedit că el nu avea intenția să atace pe Ieroboam sau poporul. El voia binele și binecuvântarea lor. Când se abordează subiectul despărțirii de neorânduiala din casa lui Dumnezeu, mulți creștini, care vor să fie legați cu sistemul bisericesc din creștinism, se simt jigniți personal, ca Ieroboam. Însă nu este intenția noastră să atacăm pe cineva, ci noi dorim să spunem cu dragoste adevărul lui Dumnezeu (compară cu Efeseni 4.15). Noi ar trebui ca niciodată să jignim pe cineva personal, însă când adevărul vine la cineva care nu-l vrea, acesta se va simți câteodată jignit (compară cu Matei 15.12; Galateni 4.16). Dacă așa stau lucrurile, atunci trebuie să lăsăm aceasta în seama Domnului.

2. „Nu este dragoste, dacă te desparți!”

Unii creștini consideră că a te desparți de alți credincioși, care „au alte păreri”, este prea extrem și înseamnă să dovedești lipsa de dragoste.

Însă Biblia spune că felul cel mai bun cum noi putem arăta dragoste copiilor lui Dumnezeu este ascultarea personală de Dumnezeu. „Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui. Pentru că aceasta este dragostea lui Dumnezeu: să ținem poruncile Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5.2,3). Noi întrebăm: „Ce este mai important: să fi ascultător de Dumnezeu și prin aceasta să dovedim dragostea noastră față de El sau să rămâi într-o poziție nebiblică, deoarece noi vrem să arătăm dragoste oamenilor de acolo?” Să fi neascultător de Sfânta Scriptură, nu este dragoste. Este *una* să fii într-o așa-zisă biserică și să nu cunoști rânduiala biblică a lui Dumnezeu, și este alta să rămâi acolo, pentru că știi mai bine ce trebuie să faci (compară cu Iacov 4.17). Noi nu ar trebui să punem poporul lui Dumnezeu mai presus de Domnul. *El* trebuie să fie pe primul loc. Domnul Isus spune: „Dacă Mă iubiți, țineți poruncile Mele. ... Cine are poruncile Mele și le ține, acela este cel care Mă iubește” (Ioan 14.15,21).

3. „Biserica noastră crește!”

Alții reacționează la aceste lucruri cu cuvintele: „Dar, noi creștem! Aceasta dovedește că Dumnezeu binecuvântează biserica noastră. Și dacă Dumnezeu o binecuvântează, nu poate fi fals! De ce să mă despart de ceva, pe care evident Dumnezeu îl binecuvântează?”

Problema este aici în definiție. Când oamenii vorbesc despre creștere, ei se referă de regulă la creșterea numerică. Însă Biblia vorbește despre creștere ca dezvoltare spirituală și maturizare a credincioșilor (1 Petru 2.2; 2 Petru 3.18; Efeseni 4.15,16; Coloseni 1.10; 2.19; 1 Tesaloniceni 3.12; 4.10; 2 Tesaloniceni 1.3; Faptele apostolilor 9.22).

Creșterea numerică nu este un semn că ceva are aprobarea sau binecuvântarea Domnului. Este aroganță să pui pe aceeași treaptă numărul crescând cu binecuvântarea lui Dumnezeu. Dacă ar fi așa, atunci Biserica Romano Catolică ar fi sistemul bisericesc pe care Dumnezeu îl numește bun, căci ea se laudă că are numărul cel mai mare de dintre toate bisericile! Martorii lui Iehova se laudă cu o creștere numerică fenomenală. Înseamnă aceasta că Dumnezeu îi binecuvântează? Dacă criteriul pentru evaluarea întrebării dacă Dumnezeu binecuvântează ceva constă în numărul adeptilor, atunci Dumnezeu trebuie să-i binecuvânteze pe mahomedani! Ei se laudă că un sfert din populația mondială sunt mahomedani!

Cuvântul lui Dumnezeu spune că singurul lucru care va crește la număr în ultimele zile în biserică sunt „oameni răi și înșelători” și sunt „mulți” care îi vor urma (2 Timotei 3.13; 2 Petru 2.2)! Dacă ne laudăm cu numărul mare, atunci fără să vrem ne aliniem la o grupă de care Sfânta Scriptură ne atenționează că în ultimele zile ea va crește în biserică. Desigur nu întotdeauna este așa, dar ar trebui să determine pe fiecare să se abțină de a se lauda cu numărul mare de oameni. Din Sfânta Scriptură rezultă clar că vor fi tot mai puțini credincioși fideli și temători de Dumnezeu, când zilele vor deveni mai întunecate (compară cu 2 Timotei 1.15; Psalmul 12.2).

Într-un sistem bisericesc, care este susținut în mare parte prin donații și daruri din partea comunității, creșterea numerică este importantă pentru această biserică. Însă Dumnezeu nu Se preocupă cu numerele, așa cum fac oamenii. Aceasta se arată în puținele întâmplări în care sunt amintite numere în cartea Faptele apostolilor. Se spune simplu: „În ziua aceea s-au adăugat *cam* trei mii de suflete” (Faptele apostolilor 2.41; 4.4). Și: „erau toți *cam* doisprezece bărbați” (Faptele apostolilor 19.7). Felul de creștere, pe care Dumnezeu îl caută în poporul Său răscumpărat, este creșterea în *maturizare spirituală*. Dacă vizităm o adunare de creștini și dacă la un an după aceea revenim și constatăm că ei într-adevăr au crescut în teama de Domnul și în dragoste unii pentru alții, atunci în mod justificat putem spune că adunarea aceasta crește, cu toate că numărul credincioșilor a rămas același (2 Tesaloniceni 1.3).

În acest context se pune întrebarea: „Câtă creștere este între credincioșii din diferitele sisteme bisericesti?” Deoarece cunoașterea adevărului lui Dumnezeu este un test pentru maturizarea spirituală proprie (compară cu 1 Corinteni 10.15; Filipeni 1.9,10; Evrei 5.14), întrebăm: „Vor primi acești credincioși adevărul despre Biserică cu privire la ordinea și funcția ei, dacă acesta le-ar fi prezentat?” Ne temem că cei mai mulți ar respinge adevărul, așa cum a profețit Pavel pentru ultimele zile (2 Timotei 4.3,4).

4. „Dumnezeu folosește sistemele bisericesti și denominațiunile!”

Unii creștini spun: „Eu încă nu cred că este fals să serbez împreună cu o grupă de credincioși serviciul divin în comunitatea lor de credință, numai pentru faptul că ordinea lor bisericască nu este în Biblie. În fond Dumnezeu folosește aceste sisteme bisericesti! Acolo oamenii devin

mântuiți și creștinii sunt binecuvântați. Dacă Dumnezeu îi poate folosi, atunci ei nu sunt așa de răi, pentru ca eu să trebuiască să mă despart de ei!”

Probabil se vede așa ca și cum Dumnezeu ar folosi sistemele bisericesti (și ne-bisericesti); însă noi dorim să ne grăbim să adăugăm că Dumnezeu nu folosește sistemul bisericesc făcut de oameni, ci *Cuvântul Său*. Biblia spune: „Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat” (2 Timotei 2.9). Oriunde El este vestit – Dumnezeu poate folosi Cuvântul Său spre binecuvântare și El face aceasta. Când un așa-numit păstor sau duhovnic predică Cuvântul și vestește ascultătorilor săi adevărul, Duhul lui Dumnezeu Îl va lua și Îl va aplica la inima și conștiința oamenilor. Oamenii vor fi mântuiți în locul acela; nicidecum nu se pune la îndoială că aceasta nu va avea loc. Însă faptul că Dumnezeu salvează suflete în această biserică nu înseamnă că El numește bună această ordine bisericească creată de oameni, care este în contradicție cu Cuvântul Său. Niciodată El nu aprobă ceva care contrazice Cuvântul Său. O persoană ar putea vesti Cuvântul Său într-un bar sau o bodegă și Duhul ar putea folosi Cuvântul ca să salveze oameni. Însă cu siguranță noi nu vom vrea să spunem, că Dumnezeu folosește bodegile! Faptul că acolo oameni pot fi mântuiți nu justifică existența lor. Desigur acesta este un exemplu extrem, însă ilustrează punctul nostru de vedere că Dumnezeu poate folosi pretutindeni Cuvântul Său, chiar și într-un loc păcătos.

În timp ce Dumnezeu folosește Cuvântul Său, acolo unde Îi place (compară cu Isaia 55.11), creștinul să nu meargă acolo unde îi place lui. El trebuie să umble așa fel că drumul lui este în concordanță cu drumul pe care Dumnezeu i l-a hotărât în Cuvântul Său. Creștinul trebuie să iubească întreg poporul lui Dumnezeu, însă picioarele lui trebuie să rămână pe drumul ascultării de Cuvântul lui Dumnezeu, și Cuvântul acesta îi cere să se despartă de neorânduiala pe care oamenii au adus-o în casa lui Dumnezeu (compară cu 2 Timotei 2.20,21). Numai pentru faptul că într-un sistem sau într-o comunitate de credință se vede binecuvântarea, nu înseamnă că creștinul este dezlegat de responsabilitatea lui de a umbla în adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. El nu are voie să renunțe la drumul ascultării, ca să aibă părtașie cu ceva despre care el știe că este nebiblic.

5. „Eu pot face mult bine, dacă rămân în biserică mea!”

Alții spun probabil: „Știu că în biserică mea sunt multe lucruri care nu sunt în totalitate corecte, dar de ce ar trebui să părăsesc multele lucruri, pe care eu le consider bune, pentru câteva lucruri care nu sunt în concordanță cu Scriptura? În afară de aceasta am sentimentul că eu pot face mult bine dacă ajut pe oameni acolo. Dacă plec nu le voi mai putea ajuta.”

Aceasta este o scuză mult răspândită. Ea este adusă în mod obișnuit de așa-zișii păstori și duhovnici ca să mențină ordinea nebiblică în bisericile lor. Mulți au sentimentul că ei au un câmp de lucru mai mare, unde ei pot sluji Domnului, dacă ei rămân în părtașie cu oameni din bisericile nebiblice. Așa cum spune proverbul vechi: „Trebuie să mergi acolo unde sunt pești.”

Dacă revenim la imaginea pe care Pavel o folosește despre vasele „din casa mare” [2 Timotei 2.20,21], vedem: nu este vorba de faptul dacă vasele de cinste, care sunt amestecate cu vasele de necinste, pot fi folosite de stăpânul casei. Problema este: ele nu pot fi folosite pentru *tot* ceea

ce stăpânul casei dorește să aibă făcut. Un castron murdar în casă este folositor pentru unele lucrări. Dacă de exemplu trebuie să schimbi uleiul la mașină, un castron murdar este suficient. Însă un castron curat poate fi folosit în orice scop. Principiul acesta este valabil și în casa lui Dumnezeu.

Unii au probabil impresia că noi vorbim disprețuitor despre creștinii care sunt legați cu sistemele bisericesti, prin aceea că noi deducem că ei nu sunt curați. Noi nu gândim că noi vorbim disprețuitor despre vreunul din poporul lui Dumnezeu. Și dorim să amintim cititorului, că acestea nu sunt cuvintele *noastre*, ci este ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Este Scriptura cea care spune că cineva abia atunci este un vas „sfințit”, când el s-a curățit de neorânduiala din casa lui Dumnezeu, prin aceea că se desparte de ea (compară cu 2 Timotei 2.21).

S-ar putea spune: „Ce slujire dorește Domnul să aibă, la care El nu ar putea chema pe cineva dintr-un sistem bisericesc?” Să presupunem că ar fi unii creștini, care gândesc serios la adevărul cum trebuie creștinii să se strângă pentru închinare și slujire conform voinței lui Dumnezeu. Ar putea Domnul să cheme pe cineva dintr-un sistem bisericesc pentru a prezenta modelul biblic pentru închinare și slujire? Și chiar dacă cineva, dacă este legat cu aceste biserici, ar ști ceva despre adevărul Scripturii referitor la acest subiect – dacă el ar încerca să prezinte adevărul acesta, el însuși s-ar condamna, pentru că el nu face ceea ce el spune altora ce ar trebui să facă. Cuvintele lui ar da impresia că el s-ar distra pe seama adevărului, și cuvintele lui n-ar avea nici o putere să elibereze o persoană din această poziție (compară cu Geneza 19.14).

Nu este nici o îndoială, că o persoană poate face ceva bun în biserici. Eldad și Medad sunt un model vechi-testamental în această chestiune (compară cu Numeri 11.26). Ei au rămas în tabăra lui Israel, atunci când Domnul i-a chemat la Sine afară din această tabără (Numeri 11.16,24-26). Ei erau de folos acolo, dar era chemarea cea mai înaltă pentru ei, când Domnul le-a zis clar: „Strânge-Mi șaptezeci de bărbați dintre bătrânii lui Israel”? Un alt exemplu este Naomi în țara Moab. Ea era un ajutor pentru Rut în măsura în care Rut s-a întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujească Dumnezeului viu și adevărat (Rut 1.16,17 [compară cu 1 Tesaloniceni 1.9]). Însă aceasta nu justifică faptul că Naomi a fost în Moab. De la început ea nu trebuia să fie acolo! Domnul ar fi putut s-o ducă pe Rut la cunoașterea adevăratului Dumnezeu fără ca Naomi să facă un compromis.

Scriptura spune: „Iată, ascultarea este mai bună decât jertfa” (1 Samuel 15.22). Aceasta înseamnă: ascultarea este prima noastră datorie și restul trebuie să-l lăsăm în seama Domnului. Walter Potter (1847-1937) a spus, că prima noastră responsabilitate constă în a respecta *principiile*, și că Dumnezeu Se va preocupa cu *persoanele*. Domnul prețuiește ascultarea mai mult decât oricare altă slujire pe care noi am putea-o face. Ajutorul cel mai mare, pe care noi l-am putea da acelor care sunt implicați în neorânduiala casei mari, constă în a sta în afara neorânduiei și în a încerca să scoatem pe oameni afară din neorânduială (compară cu 2 Timotei 2.24-26). J.G. Bellett a spus: Dacă vedem pe cineva că se scufundă într-o mlaștină, să nu intrăm în mlaștină pentru a-l ajuta să iese. În cele din urmă noi înșine ne-am putea împotmoli în mlaștină. În loc de aceasta ne așezăm pe un teren tare și încercăm să-l ajutăm să iese de acolo. La fel este și cu lucrurile divine.

6. „Noi nu ar trebui să neglijăm străngerile laolaltă!”

Alții au spus: „Dar nu ne atenționează Cuvântul lui Dumnezeu să nu neglijăm străngerile laolaltă [Evrei 10.25]? Dacă mă despart de biserica mea, nu voi fi ascultător de acest verset al Scripturii.”

Da, Biblia ne spune că noi nu trebuie să neglijăm străngerile noastre laolaltă (compară cu Evrei 10.25). Însă un creștin nu trebuie să facă parte dintr-o comunitate de credință nebiblică (sau vreo denominațiune), ca să asculte de acest loc din Scriptură. Domnul Isus a spus: „Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor” (Matei 18.20).

7. „Să te desparți de alți creștini înseamnă să distrugi unitatea Duhului!”

Pentru mulți credincioși sinceri și serioși pare de neimaginat că un creștin vrea să se despartă de alți creștini. În mod deosebit atunci nu, când unul din conceptele de bază al părtășiei creștine constă în aceea că noi toți alcătuim o familie mare, în care trebuie să domine unitatea și părtășia fericită. În ochii lor o despărțire ar însemna să distrugi această unitate (Efeseni 4.3).

Mai întâi vrem să spunem că nici un creștin chibzuit, sincer nu dorește să se despartă de alți creștini, căci este normal și corect să iubim pe toți cei care fac parte din casa credinței (compară cu Ioan 13.34,35; Romani 12.9,10; Efeseni 1.15; Evrei 13.13). Și cu toate acestea dragostea pentru Domnul Isus Hristos și dorința de a-I fi plăcut conduce pe creștinii sinceri să se despartă de ceea ce este spre dezonoarea Domnului Isus (compară cu 2 Timotei 2.19; Ioan 14.15). Chiar dacă ne doare să ne despărțim de frații noștri și de surorile noastre de credință, totuși noi trebuie să ne despărțim de ceea ce Îl dezonorează pe Hristos. Ceea ce I se cuvine trebuie să aibă întotdeauna prioritate.

Problema în cadrul ideii că unitatea ar trebui păstrată cu orice preț constă în a privi numai o *singură* parte a adevărului referitor la această temă. Dacă vedem numai latura care vorbește despre unitatea creștinilor, fără a lua în seamă cealaltă latură care vorbește despre despărțirea de rău, atunci nu ar rămâne altceva de făcut credincioșilor decât să meargă mai departe la întâmplare lipsiți de speranță pe drumul lor. Ei ar fi într-un cerc vicios: ei văd într-adevăr ordinea lui Dumnezeu în Cuvântul Său, însă ei nu ar fi în stare s-o practice, deoarece unitatea le cere să persevereze împreună cu alți creștini în poziția lor nebiblică. Ei trebuie să rămână în părtășie cu ceea ce ei știu că este în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Și pentru ei ar fi un drum al neascultării, căci „aceluia care știe să facă bine și nu-l face, aceasta îi este păcat” (Iacov 4.17). Drept urmare ar fi un chin permanent pentru suflet. Noi putem fi mulțumitori să spunem: toată ideea de a păstra unitatea cu prețul sfințeniei și ascultării este un principiu fals. Și aceasta niciodată nu este calea lui Dumnezeu.

Adevărul este: principiul lui Dumnezeu referitor la unitate poate fi practicat corect dacă ne despărțim de rău. J.N. Darby a spus:

Dumnezeu Însuși trebuie să fie izvorul și centrul unității, și numai El trebuie să aibă autoritatea sau dreptul. Orice centru al unității în afara lui Dumnezeu este o tăgăduire a Dumnezeirii și a gloriei Sale. Răul există – da, este starea noastră naturală –, nu poate fi nici o unitate, al cărei centru și putere este Dumnezeu sfânt, decât numai prin despărțirea de rău. Despărțirea este primul element al unității și părtășiei.¹

De aceea astăzi, când decăderea și neorânduiala pătrund mărturia publică a Bisericii, lucrurile referitoare la unitate pot fi practicate numai într-o rămășiță a mărturiei. Acesta este un principiu biblic, și principiul acesta poate fi recunoscut dacă se urmărește direcția spre înainte în istoria mărturiei creștine, așa cum ea este descrisă în cuvintele Domnului adresate celor șapte Biserici în Apocalipsa 2 și 3. S-a ajuns la un punct în care Domnul nu mai recunoaște mulțimea mărturisirii creștine și continuă numai cu o rămășiță a mărturiei. El diferențiază o rămășiță, prin aceea că spune: „Dar *vouă* vă spun, *celorlalți* [rămășița] ...” (Apocalipsa 2.24). Asupra lor concentrează după aceea Domnul acțiunea Sa (compară cu Apocalipsa 2.24-29). Motivul pentru aceasta este: starea bisericii a ajuns la un punct în care nu mai este „nici o vindecare” [compară cu 2 Cronici 36.16]. Începând de atunci căile Domnului cu biserica se schimbă foarte clar.² Aceasta este făcut cunoscut în apelul: „Ascultați ce spune Duhul adunărilor.” Apelul acesta urmează după făgăduința dată învingătorului, în loc s-o preceadă, așa cum a fost cazul până acum. În cuvintele Domnului adresate primelor trei biserici răsplata învingătorului a fost rostită *înainte* ca Domnul să Se adreseze întregii biserici, căci El încă Se preocupa cu biserica în totalitatea ei. Însă după aceea El renunță la aceasta. Apelul „Ascultați ce spune Duhul adunărilor” este adresat acum unei rămășițe, deoarece numai ei vor auzi și vor învinge. Walter Scott a spus că motivul pentru această schimbare ar fi că mulțimea publică a mărturisirii creștine este tratată ca fiind incapabilă să audă, să se pocăiască și să practice adevărul. W. Kelly a spus:

Începând de acum Domnul pune făgăduința [dată învingătorului] pe primul loc, și anume pentru aceea că este zadarnic să te aștepti de la biserică ca întreg ca ea s-o primească ... Numai o rămășiță va învinge, și făgăduința este pentru ea; în ceea ce privește pe ceilalți, totul este trecut.³

Deoarece aceasta este așa, noi astăzi nu ne putem aștepta ca noi să putem practica principiul lui Dumnezeu al unității cu mărturia publică – deci cu biserica ca întreg –, ci noi putem da mărturie despre această unitate numai într-o rămășiță.

Cine acordă întâietate unei anumite comunități de credință bisericească față de alta, cu adevărat nu are nici o bază pentru critica lui adresată celor care vor să se despartă de sistemele

¹ J.N. Darby, *Collected Writings, Ecclesiastics*, Vol. 1, „Separation from Evil—God’s Principle of Unity“, pag. 355.

² Asemănător s-a petrecut în istoria lui Israel. Până în timpul domniei lui Manase Domnul a păzit permanent Ierusalimul, centrul divin al națiunii (2 Împărați 19.32; Isaia 31.4,5; etc.) A venit însă un timp când Domnul nu a mai vrut să Se identifice în exterior cu Israel și le-a zis, că El nu va mai păzi Ierusalimul (2 Împărați 21.10-16; 22.15-20; 23.26,27; 24.3,4; Ieremia 15.1,4). Aceasta a avut loc deoarece răutatea națiunii a ajuns la un punct când nu mai era „nicio vindecare” (2 Cronici 36.16). Și pentru că era așa, Domnul a acționat cu totul altfel cu Israel.

³ W. Kelly, „Revelation 2“, *An Exposition of Revelation*.

bisericesti; căci într-un anumit sens el a făcut același lucru: el s-a hotărât pentru o anumită denominațiune, însă prin aceasta s-a despărțit de alții; căci nu poți fi în același timp baptist și luteran! Prin faptul că s-a alăturat de o anumită denominațiune, el însuși s-a pus în situația să nu mai fie cu nimeni altcineva împreună. El nu vede nimic fals dacă de exemplu el nu vrea să fie luteran, dar dacă noi nu vrem să fim luterani ni se reproșează că rupem unitatea Duhului!

De fapt denominaționalismul întrerupe unitatea Duhului

În realitate denominaționalismul [ideea că există multe denominații creștine diferite, care accentuează poziția lor bisericească] este cel care distruge „unitatea Duhului” (Efeseni 4.3)! Noi nu suntem chemați să *formăm* „unitatea Duhului”, ci s-o *păstrăm* practic. Unitatea, pe care Dumnezeu a creat-o și în care creștinii trebuie să umble, este o unitate care exprimă adevărul referitor la *un singur* trup (compară cu Efeseni 4.4). Să umblăm în concordanță cu conducerea lui Dumnezeu înseamnă: când ne strângem pentru închinare și slujire, noi facem aceasta conform Cuvântului lui Dumnezeu, căci Duhul lui Dumnezeu nu călăuzește niciodată în opoziție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este adevărata păstrare a unității Duhului. Din păcate aceasta este tocmai ceea ce sistemele bisericesti nu fac! În loc să se strângă conform Cuvântului lui Dumnezeu, ei au creat o ordine proprie; și prin aceasta au împărțit biserica în secte diferite și au distrus „unitatea Duhului”.

Despărțirea nu înseamnă izolare

Când Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre *despărțire*, prin aceasta nu vrea să se spună *izolare*. Când scriitorii nou-testamentali se ocupă cu decăderea și neorânduiala care au pătruns în mărturia creștină, atunci niciunul din ei nu vorbește că răspunsul pentru creștin ar fi drumul în izolare. Luat în sens strict ei vorbesc exact despre contrariul. Același pasaj din Scriptură care ne spune că noi trebuie să ne curățim de neorânduiala din casa mare, prin aceea că ne despărțim, ne spune și: „Urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (2 Timotei 2.22). Aceasta arată: noi trebuie să căutăm părtașia cu aceia care năzuiesc să păzească principiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Mai multă lumină!

Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că noi trebuie să ne strângem în Numele Domnului nostru Isus Hristos, atunci foarte sigur ne spune și *cum* să facem aceasta. Vedem aceasta ca și confirmare a faptului că Dumnezeu are în Cuvântul Său realmente un model al felului cum creștinii trebuie să se strângă pentru închinare și slujire. [...]

Un principiu important, care stă la baza călăuzirii în ziua de decădere, este: „Încetați să faceți răul! Învățați-vă să faceți binele!” (Isaia 1.16,17). Atâta timp cât noi nu suntem gata să ne despărțim de ceea ce noi știm că este fals în mărturisirea creștină, nu ne putem aștepta să primim lumină pentru pașii următori pe cale. Dacă încercăm să umblăm în lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu, El ne va da mai multă lumină. „În lumina Ta vom vedea lumina” (Psalmul 36.9) – acesta este un principiu care străbate întreaga Sfântă Scriptură.

Avraam este un exemplu în acest sens. Dumnezeu l-a chemat, pe când trăia în Ur în Caldeea, și i-a spus să meargă într-un loc în țara Canaan, care îi va fi arătat mai târziu (compară cu Geneza 12.1-3; Faptele apostolilor 7.2,3). Avraam a mers prin credință „spre locul pe care urma să-l primească de moștenire, și a ieșit” (Evrei 11.8). Pe când era în călătorie și s-a oprit în Haran și s-a stabilit acolo, el nu a mai primit lumină de la Dumnezeu și nici alte comunicări referitoare la drumul lui (compară cu Geneza 11.31). Abia după ce el și-a continuat călătoria spre țara Canaan, așa cum Domnul i-a spus, el a primit alte comunicări din partea Domnului (compară cu Geneza 12.4-7).

Și la fel este și pentru noi pe drumul credinței. Este ca farurile unei mașini în mers pe timp de noapte: ele dau șoferului lumină numai pentru 200 sau 300 de metri. Când mașina înaintează, șoferul are alți 200 sau 300 de metri lumină pe stradă. Dar dacă mașina nu se mai deplasează, șoferul nu primește mai multă lumină. Să ne gândim: aceluia care este gata să facă voia lui Dumnezeu, oricât l-ar costa, îi va fi dat să cunoască adevărul (compară cu Ioan 7.17).

„Seven Common Objections“,
din *God's Order for Christians Meeting together for Worship and Ministry*, pag. 45–57